

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoPr/6/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713221014
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6713221014.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudcov JUDr. Danice Kočičkovej a JUDr. Amy Odalošovej v právnej veci žalobcu F. D. A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom I., Z. XX, štátneho občana SR, zastúpeného advokátom JUDr. Ľubomírom Ivanom, Advokátska kancelária Zvolen, Dukelských hrdinov 22, proti žalovanému Ministerstvo vnútra SR, so sídlom Bratislava, Pribinova 2, IČO: 00151866, o neplatnosť výpovede a o náhradu mzdy, na odvolanie žalobcu zo dňa 22. 03. 20156 proti rozsudku Okresného súdu vo Zvolene č. k. 15 Cpr/5/2013-277 zo dňa 14. 01. 2016 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalobca je povinný uhradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Procesný súd žalobu v celom rozsahu zamietol a zviazal žalobcu uhradiť žalovanému trovy konania v sume 611,82 € do 3 dní.

2. Súd uviedol, že „žalobou doručenu dňa 11. 12. 2013 sa žalobca domáhal vyslovenia neplatnosti výpovede zo dňa 29. 12. 2012 ktorú dostal od žalovaného v zmysle ustanovenia § 46 ods. 1, písm. b/ a § 47, písm. d/ Zákona o štátnej službe. Zároveň žiadal určiť, že pracovný pomer trvá a priznať náhradu mzdy od 1.11.2013. Dôvodom vyslovenia neplatnosti rozviazania pracovného pomeru bolo nesplnenie podmienky nadbytočnosti ku dňu 29.10.2012 a nesplnenie zákonných predpokladov v zmysle ustanovenia § 49, písm. d/ Zákona o štátnej službe. Konanie žalovaného označil za účelové v snahe vytvoriť miesto pre konkrétnu osobu a to D.. A., ktorá už predtým bola prijatá na úsek žalobcu a následne po výberovom konaní sa stala hlavným radcom všeobecnej vnútornej správy. V priebehu konania zobrať dňa 13.1.2015 žalobca cestou právneho zástupcu žalobu o určenie, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu u žalovaného trvá späť. Súd s poukazom na ustanovenie § 96 Občianskeho súdneho poriadku konanie o určenie, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu u žalovaného trvá zastavil. V tejto časti rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť.

Žalovaný považoval žalobu v celom rozsahu za nedôvodnú s tým, že pracovný pomer bol rozviazaný platne v zmysle ustanovenia § 47, písm. d/ Zákona o štátnej službe, výpoveď bola písomná, odôvodnená, riadne doručená. Mal za to, že bola splnená zákonná ponuková povinnosť a žalovaný nedisponoval žiadnym vhodným pracovným miestom, preto ho nebolo možné zaradiť na iné vhodné pracovné miesto. Navyše poukazoval na to, že žaloba bola podaná po uplynutí zákonnej prekluzívnej lehoty.

Okresný súd Zvolen vo veci rozhodol dňa 13.1.2015 v časti nároku o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru. Proti rozhodnutiu Okresného súdu Zvolen v časti určenia, že výpoveď zo dňa 29.10.2012 zo štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 46 ods. 1, písm. b/ a § 47, písm. d/ Zákona o štátnej službe je neplatná, podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodoval Krajský súd v Banskej

Bystrici. Uznesením zo dňa 5.10.2015 rozhodnutie vo výroku, ktorým bolo určené, že výpoveď zo dňa 29.10.2012 je neplatná zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Vytkol Okresnému súdu Zvolen posúdenie prekluzívnej lehoty s tým, že žaloba bola podaná žalobcom na súde dňa 11.12.2013 a nepochybne nie je daná v lehote určenej podľa § 77 Zákonníka práce, keď ide o výpoveď zo dňa 29.10.2012. Znenie ustanovenia § 77 Zákonníka práce iný výklad nepripúšťa.

Podľa ustanovenia § 226 Občianskeho súdneho poriadku ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Vzhľadom na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým je prvostupňový súd viazaný s poukazom na nedodržanie zákonnej prekluzívnej lehoty, súd opätovne vo veci nariadil pojednávanie, vypočul účastníkov konania a vo veci rozhodol. Podľa ustanovenia § 77 Zákonníka práce neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže zamestnanec ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť.

Krajský súd v Banskej Bystrici poukázal na systematické zaradenie ustanovenia § 77 Zákonníka práce za ustanovenia § 61 a nasledujúcich, teda aj ustanovenia § 64 ods. 2 Zákonníka práce, z ktorého súd vychádzal pri posudzovaní zachovania zákonnej prekluzívnej lehoty vo svojom pôvodnom rozhodnutí. Krajský súd ďalej vo svojom rozhodnutí uviedol „Aby ustanovenie § 77 Zákonníka práce dopadalo aj ustanovenie § 64 ods. 2 Zákonníka práce jeho znenie by muselo byť iné, prinajmenšom by v ustanovení § 77 musela byť zmienka o tom, že možnosť namietať neplatnosť skončenia pracovného pomeru sa predlžuje aj o ochrannú dobu uvedenú v ods. 2 Zákonníka práce. Strohé znenie § 77 však hovorí iba o možnosti namietať neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou, ktorú môže zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote 2 mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer takto skončiť. Znenie ustanovenia § 77 iný výklad nepripúšťa“. Z predložených listín vyplýva, že žalobca mal doručení výpoveď z pracovného pomeru dňom 29.10.2012. Výpovedná lehota začala plynúť od 1.12.2012 a podľa Zákona o štátnej službe § 48 bola dvojmesačná. Pracovný pomer tak mal skončiť 31.12.2012. Keďže neplatnosť pracovného pomeru mal žalobca napadnúť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov v zmysle ustanovenia § 77 Zákonníka práce, odo dňa keď sa mal pracovný pomer a žaloba na tunajší súd bola podaná 11.12.2013, bola podaná po zákonnej prekluzívnej lehote. Vzhľadom k tomu súd žalobu v celom rozsahu zamietol s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým je v danej veci viazaný.

Pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 151 ods. 1, veta prvá O.s.p. a žalovanému priznal plnú náhradu trov konania, ktoré žiadal priznať a ktoré boli tvorené a pozostávali z výdavkov na cestu na pojednávanie z Bratislavy do Zvolena a späť. Na pojednávania cestoval pracovník žalovaného osobným motorovým vozidlom v dňoch 17.6.2014, 11.7.2014, 28.10.2014, 13.1.2015, 14.1.2016. Náklady na cestovné boli vyčíslené v zmysle opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 632/2008 Z.z. o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách v znení neskorších predpisov, kde suma základnej náhrady za každý kilometer jazdy pre osobné cestné motorové vozidlo predstavuje 0,183 €. Každý deň na pojednávanie cestoval zástupca žalovaného osobným motorovým vozidlom na základe cestovných príkazov, kde cestovné bolo vyčíslené v súlade s vyššie citovanou vyhláškou. Trovy konania je žalobca povinný uhradiť na účet žalovaného č. účtu: SKZ.vedený v Štátnej pokladnici, variabilný symbol: XXXXX.“

3. Proti rozsudku žalobca podal odvolanie. Navrhoval napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne navrhol rozsudok súdu okresného súdu zmeniť tak, že podanému žalobnému návrhu v celom rozsahu vyhovie.

Žalobca tvrdil, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP a to tým, že súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepožil správne ustanovenie právneho predpisu, a nedostatočne zistil skutkový stav. Tiež postupom súdu bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolateľ ďalej zastáva názor, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

Žalobca tvrdí, že súd sa nesprávne vyporiadal s otázkou skončenia pracovného pomeru, na ktoré ustanovenie § ZP poukazuje. Ustanovenie § 64 ods. 2 ZP chce poskytnúť ochranu v podobe predĺženia ochrannej doby všetkým zamestnancom, ktorým bola daná výpoveď zo strany zamestnávateľa a to bez ohľadu na výpovedný dôvod tým, že výpovedná doba im plynie súčasne s ochranou dobou a pracovný pomer sa skončí uplynutím posledného dňa ochrannej doby. Zákonník práce nevyklučuje ani nezakazuje aplikáciu tohto ustanovenia v otázkach namietania neplatnosti pracovného pomeru.

Odvolaťovi nie je z rozhodnutia jasné, na základe čoho konajúci súd dôvodí, že by znenie § 77 ZP muselo byť iné.

Žalobca tiež argumentuje, že odvolací súd uvádza, že strohé znenie ustanovenia § 77 ZP hovorí iba o možnosti namietat' neplatnosť výpovede najneskôr v lehote 2 mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer takto skočiť, pričom súd pravdepodobne slovným spojením „hovorí iba o možnosti“ reaguje na svoj predchádzajúci vyslovený názor o nutnosti zmienky v ust. § 77 ZP, že možnosť zamietat' neplatnosť skončenia pracovného pomeru sa predlžuje o ochrannú dobu.

Odvolaťel dochádza k záveru, že nikto v konaní netvrdil, že sa prekluzívna lehota predlžuje aj o ochrannú dobu a nie je preto jasné, načo vlastne konajúci súd okrem svojej vlastnej vyslovenej úvahy reaguje.

V ďalšom poukazuje na judikatúru súdov Slovenskej republiky a to na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 CoPr 5/2013 zo dňa 04. 07. 2013 na rozhodnutie NS SR 7 MCdo 1/2010 zo dňa 12. 11. „vo vzťahu k ochrannej dobe Zákonník práce upravuje osobitne plynutie výpovednej doby, len pri výpovedi danej pred začiatkom ochrannej doby ustanovením § 64 ods. 2 tak, že ak pri takejto výpovedi by výpovedná doba mala plynúť v ochrannej dobe, pracovný pomer sa skončí uplynutím posledného dňa ochrannej doby (okrem prípadu, keď zamestnanec oznámi, že na predĺžení pracovného pomeru netrvá). Tým teda chráni zamestnancov, ktorým bola daná výpoveď pred začiatkom ochrannej doby, predĺžením výpovednej doby o ochrannú dobu (ak by ochranná doba uplynula skôr ako výpovedná doba, pracovný pomer sa skončil uplynutím výpovednej doby).“

Žalobca poukazuje tiež na rozsudok Krajského súdu Košice č. 11 CoPr 7/2014 a rozsudok Krajského súdu v Trnave č. 11 Co/471/2013.

Odvolaťel zdôrazňuje, že rozhodnutie NS SR č. 7 NCdo 1/2010 zo dňa 12. 11.2011 a tam vyslovený právny názor je nevyhnutné zo strany nižších súdov v plnej miere rešpektovať.

Z odvolania sa súdu prvej inštancie vytyka, že iba uvádza, že podľa jeho právneho názoru žaloba podaná na súde 11.12. 2013 nepochybne nie je daná v lehote určenej § 77 ZP, keď ide o výpoveď zo dňa 29. 10. 2012. Vo svojom rozhodnutí však už neuvádza dokedy mala byť podľa jeho názoru uvedená žaloba o vyslovenie neplatnosti výpovede podaná na súde. Presné a jednoznačné určenie času plynutia tejto lehoty je však v tejto veci kardinálnou otázkou, bez ktorej zodpovedania nemožno zo strany konajúceho súdu konštatovať, že žaloba nepochybne nebola daná v lehote určenej § 77 ZP.

V časti rozhodnutia týkajúceho sa priznania trov odporcovi vytyka odvolateľ súdu, že nie je dodržaný princíp účelnosti a hospodárnosti konania a to použitím OMV oproti hromadnej doprave vlak, autobus, ktoré mal odporca možnosť využiť. Odporca tiež neuviedol, z akého dôvodu si ne zvolil svoje zastupovanie v rámci niektorej svojej organizačnej zložky, nakoľko disponuje viacerými právnikmi aj v mieste a okolí vykonávania pojednávania. Takto žalobca namieta účelnosť a hospodárnosť vyčíslených cestovných výdavkov, nakoľko z odôvodnenia súdu nie je možné jednoznačne zistiť, na základe akých údajov a podkladov si odporca vyčíslil cez výšku cestovných nákladov. Podľa oficiálne verejne dostupného plánovača ciest má jedna cesta z Ministerstva vnútra v Bratislave na Okresný súd Zvolen dĺžku presne 196 km. Pri piatich úastiach zástupcu žalovaného by sa táto dĺžka násobila desiatimi, to znamená 1960 km účelne vynaložených kilometrov pri uplatnenej sadzbe odporcom za jeden kilometer 0,183 €/km to predstavuje sumu 1960 km x 0,183 € čo sa rovná 358,68 €. Suma uplatnená odporcom 611/82 € je nadsadená. Odporcom predložené doklady ohľadne trov konania musí byť vzhľadom na uvedené a preukázané nepravdivé a zmätočné to znamená, že na základe týchto podkladov nemožno s určitosťou spravodlivo a presne určiť výšku trov odporcu voči navrhovateľovi. Z tohto dôvodu má odvolateľ za to, že uplatnené trovy konania by vôbec nemali byť priznané. Maximálne by mohli byť priznané iba vo výške 100 €. Záverom žalobca žiadal pripustiť odvolacím súdom dovolanie na presne v odvolaní uvedené dovolacie otázky.

4. Žalovaný sa k podanému odvolaniu vyjadril a zastáva názor, že okresný súd zistil v predmetnej veci skutkový a právny stav v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie, vec správne posúdil na základe zistených skutočností, vo veci rozhodol správne, keď žalobu zamietol. Okresný súd sa vysporiadal so všetkými tvrdeniami účastníkom konania a vykonal dokazovanie na vydanie rozhodnutia.

Pokiaľ žalobca poukazuje na možnosť využitia vlastnej vlakovej/autobusovej dopravy žalovaným, treba poznamenať, že žiadnemu z účastníkov konania (a to ani štátu) žiaden právny predpis neukladá

konkrétny spôsob, akým sa má na pojednávanie dopraviť. Poukazuje v tejto súvislosti na rozhodnutie NS SR 4 Mcdo 13/2010 zo dňa 24. 11. 2011 „...ako správne uviedol generálny prokurátor, osobitný charakter výkonu funkcie advokáta odôvodňuje použitie vlastného cestovného motorového vozidla na cestu za úkonom právnej služby do mesta, ktoré nie jej totožné so sídlom jeho advokátskej kancelárie, a preto pôjde, bez ohľadu na vzdialenosť, vždy o účelne vynaložené cestovné náklady, na náhradu ktorých má advokát nárok“.

Krajský súd v Košiciach 5Co/1022/2014-195 zo dňa 31. 03. 2015 uviedol: „...polemika o priznaných cestovných náhradách je subjektívnym názorom, netýka sa neodôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, alebo nevykonania úkonov zástupkyne žalovaného, ale možnosti, resp. nemožnosti dopraviť sa vlakom alebo použiť osobné auto inej kubatúry a pod., do miesta výkonu, čo je subjektívne hodnotenie žalobkyne a nemá odôvodnenie tak v § 142 ods. 1 OSP ani v § 11 vyhl. č. 655/2004 Z. z., ako aj v opatrení Ministerstva práce č. 632/2008 Z. z., keďže najúčelnejším dopravným prostriedkom advokáta je jeho osobné motorové vozidlo“.

Na to, aby žalovaný mohol účelne brániť svoje práva, musel sa zúčastniť na pojednaniach, za ktoré si uplatnil náhradu cestovného a preto aj s poukazom na judikatúru, považuje priznanie náhrady cestovného za plne opodstatnené. Žalobcom uvádzaná výška ceny cestovných lístkov nie je relevantná a uvedený výpočet cestovného je založený len na teoretických predpokladoch. Žalovaný súdu dostatočne preukázal uplatnenú výšku náhrady trov konania, preto okresný súd priznal žalovanému plnú náhradu trov konania. Argumentácia žalobcu je nedôvodná. Žalovaný preto žiadal rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako správny.

5. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu uloženom § 379 a § 380 ods. 1 CSP. Na prejednanie odvolania nenariadil odvolací súd pojednávanie, pretože to nevyžadovalo ust. § 385 ods. 1 CSP. Po preskúmaní veci odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vo výroku vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

6. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. V danej veci odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Z obsahu spisu vyplýva, že procesný súd správne postupoval, keď zamietol návrh. Dôvody, pre ktoré tak urobil, okresný súd správne a podrobne rozobral v odôvodnení svojho rozsudku. S týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a v podrobnostiach na ne odkazuje.

8. Odvolací súd nepovažuje za zmysluplné zaoberať sa nespokojnosťou žalobcu s tým, že okresný súd uvádza iba strohé znenie napr. ust. § 77 ZP, namieta, že nikto v konaní netvrdil, že sa prekluzívna lehota predlžuje o ochrannú dobu, alebo že by malo byť uvedené, aká dlhá je výpovedná lehota a následne kedy mal pracovný pomer uplynutím výpovednej doby skončiť. Ide totiž o otázky zjavne vedúce k situácii, ktorou si chce žalobca vytvoriť pozíciu na podanie dovolania. Žalobca totiž na iných miestach robí sofistikovaný rozbor zákonných ustanovení, pričom ukladanými otázkami zaujíma stanovisko, z ktorého vyplýva, že nepozná znenie ustanovení Zákonníka práce. Odvolací súd si dovoľuje poznamenať, že takúto skutočnosť nepovažuje za pravdepodobnú.

Za dôležitú však treba považovať otázku, ktorá z odvolania vyplýva, prečo súd prvého stupňa tak ako predtým aj krajský súd vychádzal pri rozhodovaní z právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom SR v rozhodnutí R č. 119/99 a R č. 8/2003 a nie z rozhodnutia, ktorého sa žalobca dovoláva, t. j. 7Mcdo 1/2010 zo dňa 12. 11. 2011. Treba doložiť, že z tohto rozhodnutia vychádzajú aj rozhodnutia Krajských súdov, ktorých sa žalobca tiež dovoláva.

9. Krajský súd nemá oprávnenie a tým menej ambície vykladať správnosť toho ktorého rozhodnutia NS. Odvolací súd si však dovoľuje poznamenať, že rozhodnutie NS SR 7 Mcdo 1/2010 zo dňa 12. 11. 2011 vykladá závery § 64 ods. 2 ZP. Záverom tvrdí, že ust. § 64 ods. 2 chráni zamestnancov, ktorým bola daná výpoveď pred začiatkom ochrannej doby, teda predĺžením výpovednej doby o ochrannú dobu (ak by ochranná doba uplynula skôr ako výpovedná doba, pracovný pomer by sa skončil uplynutím výpovednej doby). Nejde o jednoznačný rozbor vo vzťahu k prekluzívnej lehote.

Z takéhoto výkladu nevyplýva presvedčivý záver, prečo by v prípade ochrannej doby mala byť predĺžovaná aj prekluzívna lehota ustanovená v § 77 ZP.

Z dôvodov rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo 31/98, R 119/99 vyplýva, že aj z citácie ust. § 64 ZP je zrejmé, že pre plynutie tejto lehoty je podstatný rozvázovací prejav, čo treba vyvodiť zo slov „v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa pracovný pomer mal skončiť týmto rozviazaním“. Z toho treba vyvodiť, že prípadná práceneschopnosť zamestnanca, ktorá môže trvať aj podstatne dlhšiu dobu, nemôže ovplyvňovať lehotu na uplatnenie prípadnej neplatnosti rozviazania pracovného pomeru. Nemožno súhlasiť ani s tvrdením, že rozhodnutím obidvoch súdov bola žalobcovi odňatá možnosť domôcť sa ochrany jeho práv, v prípade, že by boli porušené zásady Zákonníka práce. Žalobca mal možnosť podať žalobu v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote.

Odvolačný súd poukazuje aj na slovný výklad zákona, keď ust. § 77 hovorí o tom, dokedy môže zamestnanec alebo zamestnávateľ uplatniť na súde neplatnosť skončenia pracovného pomeru, pričom hovorí o lehote dvoch mesiacov odo dňa keď sa mal pracovný pomer skončiť.

Ust. § 64 však uvádza, kedy pracovný pomer skončí v prípade predĺženia výpovednej lehoty o ochrannú dobu. § 64 teda hovorí o tom kedy pracovný pomer skončí v prípade plynutia ochrannej doby. § 77 upravuje prekluziu, dokedy možno namietat' neplatnosť skončenia pracovného pomeru, pričom začiatok plynutia dvojmesačnej lehoty viaže na moment kedy mal pracovný pomer skončiť.

10. Odvolací súd zastáva názor, že nie je dôvod vykladať ustanovenia Zákonníka práce vo všetkých prípadoch rozširujúco v prospech pracovníka a to z dôvodov:

a/ napriek všetkým skutočnostiam Zákonník práce v dôsledku jeho doplnkov je „mäkký“ a všemožne ochraňuje zamestnancov,

b/ ak by každé, alebo aspoň väčšina ustanovení Zákonníka práce mali byť vykladané vždy napriek ich kogentnosti rozširujúco v prospech pracovníkov, dochádzalo by k sťažovaniu a až k znemožňovaniu činnosti zamestnávateľov a jednalo by sa o ďalšiu „devalváciu práva“.

11. K odvolaniu žalobcu čo do trov konania je potrebné uviesť, že žalovaný svoje uplatnené trovy riadne zdôvodnil a dokladoval, pričom procesný súd pri rozhodovaní vychádzal z týchto skutočností. Odvolanie žalobcu však vychádza z nepodložených subjektívnych záverov a ignoruje v tejto súvislosti aj plne akceptovanú a súdmi používanú judikatúru Najvyššieho súdu SR, napr. 4 Mcdo 13/2010 zo dňa 24. 11. 2011. Nie je preto potrebné reagovať na úvahy žalobcu uvedené časti odvolania proti rozhodnutiu o trovách konania súdu prvej inštancie. Ide totiž o „úvahy“ a nie o „argumenty“.

12. Žalobca žiadal, aby odvolací súd pripustil dovolanie na otázku, ktoré v podanom odvolaní špecifikoval. Touto skutočnosťou sa však odvolací súd nezaoberal, pretože v súčasnosti platný CSP (§ 421 ods. 1 CSP) už nepozná prípustnosť podať dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

13. Podľa ust. § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa ods. 2 citovaného paragrafu o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

14. Odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1 CSP priznal plne úspešnému žalovanému v odvolacom konaní aj plnú náhradu trov odvolacieho konania. O výške tejto náhrady však bude rozhodnuté podľa ust. § 262 ods. 2 CSP.

15. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).